

λιν, ἐξήτῃσα ἵχνη τινὰ τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ δὲν εὖρον, οὔτε εἰς τὴν Μαργελίναν, οὔτε εἰς τὴν Προκίδαν. Ὁ μικρὸς οἰκίσκος ὁ ἐπὶ τῶν σπιλάδων τῆς νήσου ἦτον ἐρείπιον. Ὁ χρόνος ἐξαλείφει ταχέως ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' οὐδέποτε σβύνει ἀπὸ τῆς καρδίας τὰ ἵχνη τοῦ πρώτου ἔρωτος.

Τάλαινα Γρατσιέλλα ! πολυάριθμοι παρῆλθον ἔκτοτε ἡμέραι. Ἠγάπησα, ἠγαπήθην· καὶ ἄλλαι ἀκτίνες καλλονῆς καὶ τρυφερότητος ἐφώτισαν τὴν ζοφεράν ὁδὸν τῆς ζωῆς μου· καὶ ἄλλων ψυχῇ ἠνεχώθησαν ἐμοὶ, ἀποκαλύπτουσαι εἰς τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν τοὺς πλέον μυστηριώδεις θαυσαυροὺς τῆς καλλονῆς, τῆς ἀγιότητος, τῆς ἀγνότητος, τὰς ὁποίας διέχυσεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως μᾶς δώσῃ νὰ ἐννοήσωμεν, νὰ προαισθανθῶμεν καὶ νὰ ἐπιθυμῶμεν τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ κάμμία τούτων δὲν ἠμαύρωσε τὴν πρώτην τῆς καρδίας μου ὀπτασίαν, καὶ ὅσον πλέον ἐξῆσα, τόσον πλέον ἐπλησίασα πρὸς σὲ διὰ τοῦ νοός. Ἀγνοῶ ποῦ ἀναπαύεται ἡ κόνις σου, οὐδὲ ἂν σὲ κλαίῃ τις εἰσέτι ἐν τῇ πατρίδι σου, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς μνήμά σου εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ μου· ἐκεῖ ἐνεταφιάσθης ὁλόκληρος. Τὸ ὄνομά σου οὐδέποτε μὲ πλήττει ματαιῶς τὴν ἀκοήν, καὶ μὲ ἀρέσκει ἡ γλῶσσα ἐν ᾗ προφέρεται. Ὑπάρχει πάντοτε εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου θερμὸν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ῥέει, σταγὼν πρὸς σταγὼνα, καὶ τὸ ὁποῖον λείβεται κρυφίως ἐπὶ τῆς μνήμης σου, ἵνα τὴν ἀνανεώσῃ καὶ τὴν ἀρωματίσῃ ἐντός μου.

Λ'.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1830, εἰσελθὼν τὸ ἐσπέρας εἰς ἐκκλησίαν τινὰ τῶν Παρισίων, εἶδον φερόμενον τὸν νεκρὸν, κεκαλυμμένον ὑπὸ λευκοῦ καλύμματος, κόρης τινός. Ὁ νεκρὸς οὗτος μ' ἀνέμνησε τὴν Γρατσιέλλαν. Ἐκρύβην ὀπισθεν θόλου τινός. Ἐνεθυμήθην τὴν Προκίδα, καὶ ἔκλαυσα ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

Ἐστέγνωσαν τὰ δάκρυά μου, ἀλλ' ἡ θλίψις ἡ διελθοῦσα τὴν διάνοιάν μου κατὰ τὴν σπαραχικάρδιον ἐκείνην τελετὴν τοῦ θανάτου, δὲν διεσκεδάσθη. Ἐπανῆλθον σιωπηλὸς εἰς τὸν κοιτῶνά μου καὶ ἠύτοσχεδιάσα ἄνευ διακοπῆς καὶ θρηνῶν, τοὺς στίχους τοὺς ἐπιγραφομένους τὸ *Πρῶτον Ἀλγος*. Οἱ στίχοι οὗτοι εἰσὶν ὁ φθόγγος, ὃν ἐξησθένησεν εἰκοσιν ἔτων χρονικὸν διάστημα αἰσθήματος, ἐξ οὗ ἀνέβλυσε τὸ πρῶτον ρεῖθρον τῆς καρδίας μου. Ἀλλ' αἰσθάνεται τις ἀκόμη εἰς αὐτοὺς τὴν συγκίνησιν ἐνδομύχου ἱνός, ἥτις ἐτραυματίσθη καὶ οὐδέποτε θέλει ἰαθῇ ἐντελῶς. Ἰδοὺ αἱ στροφαὶ αὗται.

Μεταφράσεις * *

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΛΓΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ.

Ἀφιεροῦται τῇ φιλομουσίᾳ Κ. Σ. * * *

Εἰς τὴν πολύφλοισβον ἀκτὴν, ὅπου τῆς Παρθενότητος
Ἡ θάλασσα τὰ κυανὰ κυλαῖ κύματά της,
Κ' ἁρμονικὸν ἀκούεται τὸ κτύπημα τῆς κόπτης, —
Ὁ ξένος διαβάτης

Βλέπει μὲ ὅμμ' ἀτάραχον εἰς τὴν ἀκτὴν πλησίον
Ἐν ἄγνωστον καὶ ταπεινὸν νεάνιδος μνημεῖον,
Ἐφ' οὐ μυσρίνη εὐωσμος τοὺς κλώνάς της δὲν ῥίπτει,
Οὐδὲ ἰτέας ἡ σκιὰ κλαυθυμηρίζουσης πίπτει.

Αὐτοῦ ἐν μόνον ὄνομα, εἰς θάμνους κεκρυμμένον,
Καὶ ἄγνωστον εἰς τὴν ἡλῶ, ὑπάρχει χαραγμένον.
Ἀλλ' ἂν ἐκεῖ ἐνίοτε ὀδίτης σταματήσῃ,
Καὶ νὰ ἰδῇ τὰ γράμματα τοῦ μνήματος ζητήσῃ,
Ὡ ! θε νὰ κλαύσῃ νοερῶς τὴν ἀτυχὴ παρθένον
Κ', « ἀπέθανε νέα πολὺ, ἡ τλήμων ! » θὰ φωνήσῃ.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὼν αὐτὸ ἀναμιμνήσκω;
Ὡ ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ·
Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὕρισκω,
Ὁ λογισμὸς μου εἰς γλυκεῖς ὄνειρους πτερυγίζει.

Ἦτον ἐκκαίδεκα ἔτων ἀνοιξέως μυρσίαναι
Οὐδέποτε ἠγλαΐσαν νεάνιδ' ἄθροτέραν,
Οὐδέποτε τῶν σκιερῶν αἰγιαλῶν αἱ δῖναι
Εἰς ὅψιν ἐνωπρίσθησαν αὐτῆς τρυφερωτέραν.
Μόνος ἐγὼ, εἰς τοὺς μυχοὺς εἰσδύων τῆς καρδίας,
Τὴν κόρην βλέπω ὡς νὰ ζῇ, ναί ! ὡς νὰ ζῇ ἀκόμα,
Ὅτ' εὐτυχεῖς ἐπλέομεν ὁμοῦ τὰς παραλίας,
Ἡ παρ' ἐμοὶ ἐν σιωπῇ κ' ἐστάσει καθημένη,...
Εἰς τ' ὅμμα μου ἠτένιζε τὸ ἐνδαιμόνιον τοῦ ὄμμα,
Καὶ ἔφινε τὴν κόμην της ἡ αὔρα νὰ κυμαίνῃ,
Τότ' ἤκουε τὴν εὐφωὸν ῥῶδὴν τοῦ κωπηλάτου,
Τοῦ λέγοντος μὲ πάθησιν ψυχῆς τὰ βάσανά του,
Καὶ τῆς ἐσπέρας ἔπνεε τὴν αὔραν, καὶ τὸν θόλον
Δεικνύουσα τῶν οὐρανῶν γλαυκὸν, ἀκτινοδόλον,
Μοι ἔλεγεν « ὦ ! διατί τὰ πάντα λάμπουν τόσον;
Εἰς τὸν αἰθέρα κ' ἐν ἐμοί; ὦ ! διατί τὴν δρόσον
Ὅλην αἰσθάνομαι κ' ἐγὼ εἰς τὰ ἐνδύμυκά μου;
Πῶς φωτοδόλον βλέπουσι τὸ πᾶν τὰ ὅμματα μου, —
Τὸν οὐρανὸν καὶ τὰς ἀκτὰς, τοὺς κόλπους καὶ τὰ
ἔρπη; ... »

Καὶ λέγουσα, τὸν λόγον της διέκοπτεν ἡ κόρη,
Καὶ εἶτα βλέπουσα λαμπρὸν τὸ ὄμμα τῆς σελήνης
Νὰ περιβάλλῃ θάλασσαν καὶ οὐρανὸν καὶ δάσος,
« Ὡ ! ἡ ψυχὴ μου, ἔλεγεν, ὁποίας εὐφροσύνης
Πληροῦται καὶ τὸ στήθος μου ζητεῖ νὰ διασπᾷ !
Μὴ ἄστρον τι ἡδύφωτον ἀνέτειλε κ' ἐντός μου;
Μὴ διεφώτισ' ἐν ἐμοὶ τὴν πλᾶσιν νέου κόσμου;

Εἰπέ, ὦ τέκνον τῆς αὐγῆς, χωρὶς ἐμοῦ αὐγάζουν
Αἰνύκτες οὕτω καὶ εἰς τὴν γῆν, ποῦ ἦτον ἡ κοιτίσ σου,
Ἡ θορυβεῖ ὁ ζέφυρος εἰς κλῶνας κυπαρίσσου
Ὅπως ἐδῶ, τὰ κύματ' ὅπως ἐδῶ παφλάζουσι, »
Ὁρῶσα τὴν μητέρα τῆς κατόπιν, εἰς ἐκείνης
Τὸ γόν' ἡρέμα ἔκλινε τ' ὠραῖον μέτωπόν της,
Κ' ἀπεκοιμᾶτο, καὶ ἐπ' αὐτῆς πίπτουσα: τῆς σελήνης
Ἀκτίνες, ἦσαν ὅλαι φῶς ἐπὶ τὸ πρόσωπόν της.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὼν αὐτὸ ἀναμνησθῶ;
ὦ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ.
Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω,
Ὁ λογισμὸς μου εἰς γλυκεῖς ὄνειρους πτερυγίζει.

Πόσον ἀγνὰ τὰ χεῖλη της, πόσον ἀγνὸν τὸ ὄμμα,
Τὸ ἀπαυγάζον τ' οὐρανοῦ τὴν λάμψιν καὶ τὸ χρῶμα!
Δὲν εἶναι διαυγέστερος ὁ πρωϊνὸς ὀρίζων,
Κ' ὁ ῥῶαξ ὁ εἰς ἀνθηροῦς λειμῶνας κελαρίζων.
Τὸ μέτωπόν της ἀγλαόν, δὲν ἔφερε ρυτίδα
Κάμμιαν, ἀπὸ τὴν σκληρὰν τῶν λογισμῶν φροντίδα.
Κ' ἐνὶ εἰς τὰ παρθενικά, ἡμίλειστα τῆς χεῖλης
Τὸ ἀνθηρὸν μειδίαμα οὐδέποτε ἔκοιμᾶτο,
Ἰπέθετες πῶς Χάριτος τὸ στόμα τὰ ἐφίλει,
Καὶ ἡ ψυχὴ της ἐπ' αὐτῶν γλυκεῖα ἐπλανᾶτο.
Οὐδέποτε ἐστιάζετο τ' ὠραῖον μέτωπόν της,
Οὔτε νεφέλη τὸν γλαυκὸν ἡμαῦρου ὀφθαλμόν της.
Ἰπόπτερον εἰς τὰς ἀκτὰς καὶ ἄφροντι τὸ βῆμα
ἔφερεν, ὡς ἐλευθέρων καὶ ταχυπόρον κύμα,
Ἡ δὲ φωνὴ της, λαλιά της παιδικῆς ψυχῆς της,
Καὶ τοὺς ἄερας ἔβαλε διὰ τῆς μουσικῆς της.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὼν αὐτὸ ἀναμνησθῶ;
ὦ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ.
Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω,
Ὁ λογισμὸς μου εἰς γλυκεῖς ὄνειρους πτερυγίζει.

Εἰς τὴν ἀγνὴν καρδίαν της ἐνεχαράχθη πρώτη,
Ὅπως τὸ φῶς εἰς ὀφθαλμὸν προβάλλει ἀπὸ τὰ σκόπη,
Ἐνεχαράχθη ἡ ἐμὴ εἰκὼν, καὶ οὐδεμία
Εἰκὼν τις ἄλλη ἔκτοτε αὐτῇ προσεμειδία.
Ἀφ' ἧς δὲ τὴν καρδίαν της ἐνέπλησεν ὁ ἔρωτος,
Ὁ ἔρωτος ἦτον ἡ ἀκτίς τοῦ μόνου της ἀστέρος.
Πρὶν μὲ γνωρίσῃ, ἡ ζωὴ αὐτῆς δὲν εἶχεν ἐπὶ
Ἀνάκνησιν, καὶ ὡς μί' αὐγὴ, τὰ τρυφερά της ἔτη
Διέρρεον ἀνέφελα, καὶ ὅλον της τὸ μέλλον
Τῆς αὔριον ὁ ἥλιος ἦτον ὁ ἀνατέλλων.
Τῆς μειδιώσης φύσεως ἡ ὄψις, τὰ τεμένη,
Ἐνθα ἐφοῖτα μετ' ἐμοῦ ἐνθέρμως δεομένη,
Ἐλπίδος τὴν καρδίαν της ἐπλήρουν, καὶ δακρύων
Σπονδὴν ἀγνὴν ἐλθεῖσθαι καὶ ἀνθοδέσμας ἶων.
Ἡ δὲ φωνὴ της « φίλε μου, ὑπέλεγε, δεήσου,
Διότι ποῦ ὁ οὐρανὸς, ἂν λείπῃ ἡ μορφή σου; »

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὼν αὐτὸ ἀναμνησθῶ;
ὦ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ.
Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω,
Ὁ λογισμὸς μου εἰς γλυκεῖς ὄνειρους πτερυγίζει.

Κύννος λευκὸς εἰς ὕδατα πηγῆς, γαληνιδώσης
Πλέει χαρίεις καὶ σιγὰ ἡ πτέρυξ του ἐγγίζει.
Τὰ ρεῖθρα, ἔνθα οὐρανὸς νυκτὸς διαγελώσης
Ἀντανακλᾶται, καὶ ἡδὺ τὸ ρεῦμα ψιθυρίζει.
Ἀλλὰ πρὸς νέας ἂν πηγὰς τὴν πτῆσιν ἐτοιμάσῃ,
Τὸν οὐρανὸν εἰς τὰ θολὰ νερά της συνταράσσει,
Καὶ τὸ γλαυκὸν τοῦ ρεύματος αὐτοῦ τοῦ ἐπεράσου
Γίνετ' ὡς ῥῶαξ θολωθεὶς καθ' ὅλας τὰς ῥοὰς του.

Οὕτως, ὡς ἔφυγα καὶ ἐγώ, εἰς τὴν ἀγνὴν ψυχὴν της.
Τὰ πάντα ἐθολώθησαν, τὰ πάντα, καὶ σβεσθεῖσα,
Εἰς οὐρανὸν ταχυπετής, ὁμοῦ μὲ τὴν πνοήν της,
Ἀνέβη πάλιν ἡ ἀκτίς, εἰς γῆν ἀμαυρωθεῖσα.
Ἡ τλήμων! δὲν ἐζήτησε πρὸς τ' ἄλλος νὰ παλαίσῃ,
Ἡ τῆς ἐλπίδος φάσμα τι δὲν προσεδόκα πλάνον,
Ἀλλὰ, ὡς ἄνθος τρυφερόν, ἐπὶ τῆς γῆς νὰ πέσῃ
Ἀφῆθη εἰς τὸ φύσημα τὸ πρῶτον τῶν βασάνων.
Ὁμοία δὲ πρὸς τὸ πτηνόν, ὅποταν τὸ ἐσπέρας
Τὸ ῥάμφος εἰς τὴν πτέρυγα, πρὶν κοιμηθῇ, καλύψῃ,
Περὶστάλη καὶ αὐτὴ ἐν στεναγμῷ καὶ θλίψει,
Κ' ὕπνευε ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀλλὰ πρὶν τῆς ἐσπέρας.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὼν αὐτὸ ἀναμνησθῶ;
ὦ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, ἡ αὐρ' ἄς ψιθυρίζῃ.
Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω,
Ὁ νοῦς μου θέλ' εἰς ὄνειρα τερπνὰ νὰ πτερυγίζῃ.

Δέκατον ἔαρ εἰς πηλοῦ στωμνὴν αὐτὴ κοιμᾶται,
Καὶ παρ' αὐτὴν ἀδάκρυτοι περνοῦν οἱ διαβάται.
Ἡ λήθη, νέον σάββανον αὐτὸ τῶν τεθνεώτων,
Ἐκάλυψε καὶ τὴν ὁδὸν τῶν πρώτων της ἐρώτων.
Πλέον οὐδεὶς ὑπὲρ αὐτῆς προσέρχεται νὰ κλαύσῃ.
Ἡ τοῦ λιθάνου ἄρωμα εἰς μνήμην της νὰ καύσῃ.
Οὐδεὶς, οὐδεὶς... ἐκτὸς ἐμοῦ, διὰ τῆς διανοίας
Ὅταν ἀνέρχωμαι τὸν ῥοῦν τῶν πάλαι ἡμερῶν μου,
Καὶ τοὺς μυχοὺς ἀνερעυνῶ τῆς μαύρης μου καρδίας,
Καὶ θεωρῶν τὸν ἄλλοτε ὠραῖον οὐρανόν μου,
Κλαίω τοὺς ὅσους ἀπ' αὐτοῦ ἐξέλειπον ἀστέρας.
Αὐτὴ ὁ πρῶτος ἦν ἀστὴρ, καὶ ἡ γλυκεῖ' αὐγὴ του
Φωτίζει ἐτι τρυφερῶς, εἰς σκοτεινὰς ἡμέρας,
Τὸν βίον τὸν πολυπαθὴ θρηνοῦντος ἐρημίτου.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὼν αὐτὸ ἀναμνησθῶ;
ὦ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ.
Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω,
Ὁ νοῦς μου θέλ' εἰς ὄνειρα τερπνὰ νὰ πτερυγίζῃ.

Εἰς θάμνος, φύλλωμα ὠχρὸν προτείνων ἐκ τῶν
κλῶνων
Βλαστάν' ὑπὸ τῆς φύσεως μνημεῖον αὐτῆς μόνον.
Ὁ ἥλιος καὶ τοῦ βουνου οὐ ὁ ἄνεμος τὸ πῆλσσει,
Καὶ οὔτε ῥῶαξ παρ' αὐτὸ τὰ ρεῖθρά του ἐλίσσει.
Ἐπὶ τοῦ βράχου ἔρημος αὐξάνει, καὶ ἡ σκιά του
Δὲν φθάνει καὶ εἰς τ' ἄστυλον νὰ πέσῃ τοῦ θανάτου.
Ἐν ἄνθος δὲ τὴν ἀνοιξὶν ἐπὶ αὐτοῦ ἀνθίζει,
Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς νυκτὸς ἐν τάχει τὸ σκορπίζει.
Εἰσέτι πρὶν τὸ μύρον του περὶ αὐτὸ ἐκχύσῃ,
Ὡς ἡ ζωὴ, πρὶν ἔρωτος τὸ ἄρωμα ἐμπλήσῃ.

Καὶ ἐν πτηνὸν ἡδύφωνον, πτηνὸν μελαγχολίας.
Ἐρχεται χῦνον ἔρωτος καὶ θρήνων μελωδίας.
Εἰπέ, ὦ ἄνθος μαρανθὲν πρῶτ' τοσοῦτον, ἄλλη
Δὲν εἶναι τις ἀθάνατος ζῶν ἀθανασίας,
Ὅπου τὰ πάντα θέλουσιν ἐκ νέου ἀναθάλλει ; . . .

ὦ λογισμοί μου, πέτεσθε πρὸς παρελθούσας ὥρας
Ὀρμήσατε εἰς ποθεμένας καὶ ἀνεσπέρους χώρας.
Τερπναὶ αἱ ἀναμνήσεις σας ! ὦ ! θέλω νὰ θρηνήσω,
Καὶ τ' ὄμμα μου εἰς δάκρυα τῶν πόνων μου νὰ σβύσω.

Κ. ΠΩΗ.

Η ΛΟΥΚΙΑΗ.

Διήγημα Ἰουλίου Σαρδώ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1845 ὑπῆρχεν εἰς Παρισίους νέος
τις ζωγράφος ὀνόματι Φρεδερίκος Λαμβέρτης. Ἐξ ἡ
πένης καὶ ἐν τῇ ὀλίγῃ ἀναπαυόμενος, ἐν τινι
τῶν σιωπηλῶν καὶ ἡσύχων ἐκείνων συνοικιῶν, ἐνθα
οἱ καλλιτέχναι εὐχεστούνται νὰ πηγύνωσι τὴν φω-
λεάν των. Ἦγε τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς
ἡλικίας του, ἦτον πνευματώδης, εἶχε καρδίαν ὑ-
περήφανον, καὶ, ὅπερ σπάνιον, εἶχε περισσοτέραν
ἐπιτηδεύτητά ἢ ὅσην αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνόμιζεν
κατὰ δὲ τὸ ἐξωτερικόν, τοῦτο μόνον λέγω, ὅτι
χωρὶς νὰ ᾔῃ ὡραίος ἦτο θελκτικός. Δὲν ἡδύ-
νασο νὰ τὸν ἴδῃς χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς, χωρὶς
νὰ αἰσθανθῇς τι ἐλκύνει σε πρὸς αὐτόν. Ἀδολος
καὶ ἀγαθός, ὡς ἰδίας ἐφρόνει τὰς ἐπιτυχίας τῶν
φίλων του, καὶ ἔχαιρε δι' αὐτάς. Μετρίῳρων
καὶ πεποιωθὺς εἰς τὸ μέλλον, καὶ τοι δὲν εἶχεν εἰσέ-
τι νὰ διακοσμήσῃ ἐκκλησίαν, οὔτε μάχας νὰ ζω-
γραφήσῃ διὰ τὸ Μουσεῖον τῶν Βερσαλλιῶν, δὲν ἐ-
μεμφιμοῖρε διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδικίαν τῶν συμ-
πατριωτῶν του, οὐδ' ἐνόμιζεν ἑαυτὸν παραγνωρι-
ζόμενον. Ἡ ἐργασία ἦν ἡ ζῶή του. Τινὲς τῶν
εἰκονογραφῶν αὐτοῦ, ἐν ταῖς ἐνικυσίαις ἐκθέσειν,
εἶχον ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν πολλῶν καὶ ἐντεῦθεν ἡ-
νεώχθη αὐτῷ ἡ πύλη, τοῦ πρὸς τὴν εὐτυχίαν
σταδίου του, τὴν εὐτυχίαν ἧς ἄξιός ἦτο καὶ τῆς
ὁποίας ἐπέτυχε τέλος.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐβίων ἐν τῇ
ἐπαρχίᾳ των ἐκ μετρίας τινος κληρονομίας, εἰς ἣν
προσέθετε αὐτὸς τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν πόνων
του. Ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ προσεχὲς ἔτος ἡ ἀδελφὴ
του ἐμελλε νὰ ὑπανδρευθῇ νεανίαν τινὰ φιλόπο-
νον καὶ πτωχὸν ὡς αὐτήν, τὸν ὁποῖον ἡγάπα ἀπὸ
πολλοῦ ἤδη, διὸ ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ συγκροτήσῃ
δι' αὐτὴν μικράν τινα προίκα, δι' ἧς νὰ δυνηθῇ
νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν αἰ-
ρίον. Ἄλλως τε, πρὸ ἱκανοῦ ἤδη χρόνου ἐσχόπει
νὰ περιηγηθῇ τὴν Γαλλίαν, ἀποστολικῶς ἐννοεῖ.

ταί, κατὰ δὲ τὴν περιήγησιν ταύτην ἤθελε πλη-
ρῶναι διὰ τῆς ἐργασίας του τὸ γεῦμά του καὶ τὸ
κατάλυμά του, σταματῶν πρὸ τῶν ἐπαύλειων
ὅσαι ἤθελον τοῦ ἀρέσκει, εὐθύμως περιφερόμενος
ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ θέτων τὴν γραφίδα
του εἰς ὑπηρεσίαν πάντων τῶν ἀστῶν τῶν κατε-
χομένων ὑπὸ τῆς εὐγενούς φιλοδοξίας τοῦ νὰ κα-
ταλίπωσιν εἰς τοὺς ἀπογόνους καὶ τοὺς ἀπογόνους
τῶν ἀπογόνων αὐτῶν τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προ-
σώπου των. Ἀνεχώρησε λοιπὸν, ἐν τινι ὡραίᾳ τοῦ
ἀπριλίου πρῶτῃ, ἐλαφρὸς τὸν πόδα καὶ φαιδρὸς
τὴν καρδίαν.

Ἦρκει νὰ ἴδῃ τις αὐτὸν αἶροντα τὴν κεφαλὴν
του, ὁδεύοντα ἀνέτως, ὅπως ἐννοήσῃ ὅτι εἶχε πᾶσας
τὰς ἀπόνους τῆς ἡλικίας του χαράς, ὅτι ἐφθανε
νὰ ὑπάρχῃ, διὰ νὰ ᾔῃ εὐτυχής.

Μετὰ τινὰς μῆνας εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει ἀξιό-
λογόν τι ποσόν. Ἡ θεία Πρόνοια ἐφάνετο εὐλογη-
σασα τὸν γλυκύν καὶ εὐσεβῆ σκοπὸν του. Τὰ
πρότυπα παρουσιάζοντο σωρηδόν τὸ καλὸν τοῦ ἐ-
ξωτερικὸν καὶ ἡ ἐπιτηδεύτητά του τῷ ἡνοίγον πᾶσας
τὰς θύρας. Ἡ Τουραίνη, τὸ Ποστίνον, τὸ Λιμόσι-
νον τοῦ ἐπλήρουν φόρον ἄρχοντίσκοι τῶν ἐπαρ-
χιῶν διεφιλονεῖκουσιν τὴν τιμὴν τοῦ νὰ εἰκονι-
σθῶσι ὑπὸ τῆς γραφίδος του. Οὐδόλως ἐτάρατ-
τον αὐτὸν τὰ πλέον ἀλλόκοτα πρόσωπα διό-
τι ἐσυλλογίζετο τὴν ἀδελφὴν του, τὴν ὁποίαν ἐμε-
λε νὰ πλουτίσῃ διότι ἐνῶ ἐξεικόνιζεν ἐπὶ τοῦ
ἱστοῦ εἰδεχθῆς τι πρόσωπον, ὅπισθεν τούτου ἔ-
βλεπε μορφὴν ἄλλην νεαράν καὶ ὡραίαν, ἥτις τὸν
νῆχάριστει μειδῶσα. Χάρις δὲ εἰς τὸ ἐξοχὸν τῆς
ἀτομικότητος, ἐτύγγανε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.
Ἀφοῦ ἐτελείονεν εἰκόνα τινὰ ἐν τινι πύργῳ, κα-
θυπέβαλλεν αὐτὴν ἀφόβως εἰς τὴν κρίσιν τῆς οἰ-
κογενείας καὶ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ τόσον καταφα-
νὴς ἦτον ἡ ὁμοιότης, ὥστε ἀπὸ τῆς ὀριθοφύ-
λακος μέχρι τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ Κ. βασιλέως
πάντες ἐτρέποντο εἰς ἔκστασιν. Ἐκτὸς δὲ τούτου,
τοσαύτῃ γλυκύτῃ ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ὁμιλίαν του,
τοσαύτῃ ἐτοιμότητι πνεύματος καὶ φαντασίας, ὥ-
τε οἱ ξένοι τοῦ δυσκόλως συγκατένευον νὰ τὸν
ἀφήσωσι ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀκούοντες αὐτὸν, ἡ μὲν
δέσποινα ἐλησμονεῖ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιφυλ-
λίδος τῆς, ὁ δὲ ἀββᾶς περιέπιπτεν εἰς λάθην
καὶ ἀπροσεξίας πιζῶν τὸ βίσιον, ὁ δὲ Κ. βα-
σιλεὺς ἔλεγε δογματικῶς εἰς τὸν παιδαγωγὸν
τοῦ νιού αὐτοῦ ὅτι μετὰ τοὺς εὐγενεῖς μόνοι οἱ
τεχνίται ἐν Γαλλίᾳ εἰσὶ πνευματώδεις. Ὄταν δὲ
τέλος, κωφεύων πρὸς πᾶσας τὰς παρακλήσεις,
ὁ Φρεδερίκος ἀπεφάσιζε ν' ἀναχωρήσῃ ὁ πλα-
τύφυρος πῖλός του, ἡ ἐκ βελούδου ἐσθῆς του
καὶ αἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος περισκελίδες του,
ὁ περὶ τὸν ὥριον τράχηλον αὐτοῦ ἀτημελήτως
δεμένος λαιμοδέτης του, ὁ στρατιωτικὸς σάκκος
τὸν ὁποῖον ὑπερήφανος ἔφερε, καὶ εἰς ὃν περιεί-
χετο ἅπαντα αὐτοῦ ἡ ἀποσκευὴ, διήγειρον αἰσθη-
μά τι παραπλήσιον τοῦ θαυμασμοῦ, καὶ κύριοι καὶ
ὑπηρετὰι ἔτρεχον εἰς τὰ παράθυρα καὶ τὸν ἴδωσι